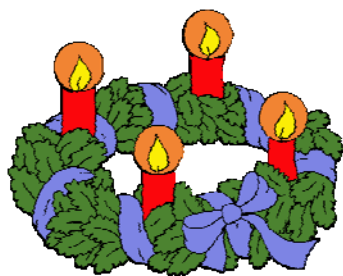

“VENIU I HO VEUREU (JN 1,39)”

Vetlla de Pregària d'Advent

Parròquies de Torelló

L'Evangelii gaudium, «sentor d'Evangelí»

➤ Cant d'Entrada

1. Veniu, veniu oh Emmanuel,
sou l'esperança d'Israel,
que en trist exili ací tot hora,
redempció de Vós implora.
Exulta! Exulta! Israel
a tu vindrà l'Emmanuel.

7. Veniu, oh Rei Omnipotent,
d'antics oracles compliment.
Veniu, refeu nostra flaqueça,
Déu eternal, font de bonesa.
Exulta! Exulta!...
Amén.

➤ Introducció

“Veni i ho veureu”, diu el nostre lema pastoral per a aquest any. La frase és de l'evangelí de Joan. Poc ens podíem pensar quan ho vàrem escollir que al cap de poc sortiria una Exhortació apostòlica del papa Francesc, fruit del sínode que hi havia hagut sobre l'evangelització, que portaria per títol “L'alegria de l'Evangelí” i que amb un llenguatge molt nou convidaria a sortir de nosaltres mateixos, de la interioritat de l'Església, per anar a portar l'alegria de l'Evangelí a tothom. Val la pena en aquesta pregària fer servir uns textos del primer capítol d'aquest document en el qual, amb el títol “La transformació missionera de l'Església”, convida a sortir de nosaltres mateixos per veure el món.

Farem la pregària de la següent manera. Escoltarem el text de tres les quatre “segones” lectures dels diumenges de l'Advent, seguit del mateix salm del diumenge, a dos cors, un text de reflexió de l'Exhortació apostòlica, amb un silenci i un cant d'esperança. Acabarem amb el Magníficat de Maria i el Parenostre.

Que tot ens ajudi a preparar-nos per a celebrar el Nadal ben pasqual, plens de la joia que ens ve del Ressuscitat que ha nascut.

➤ Oració

Preguem.

Mireu, oh Déu, el vostre poble que espera, ple de fe, la festa del naixement del vostre Fill;
concediu-li d'arribar amb alegria a les festes de Nadal i de celebrar-les solemnement amb el goig de
l'Esperit.

Per nostre Senyor Jesucrist...

➤ Lectura

(Rm 13,11-14a)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

➤ Salm 122 (121)

Quina alegria quan em van dir:
«Anem a la casa del Senyor!»
Ja han arribat els nostres peus
al teu llinar, Jerusalem.

Jerusalem, ciutat ben construïda,
conjunt harmoniós!
És allà que pugen les tribus,
les tribus del Senyor,

a complir l'aliança d'Israel,
a lloar el nom del Senyor.
Allí hi ha els tribunals de justícia,
els tribunals del palau de David.

Augureu la pau a Jerusalem:
«Que visquin segurs els qui t'estimen!»
Que sigui inviolable la pau dels teus murs,
la quietud dels teus merlets!»

Per amor dels meus germans i els meus amics,
deixeu-me dir: «Que hi hagi pau dintre teu!»
Per la casa del Senyor, el nostre Déu,
et desitjo el benestar.

Glòria al Pare...

➤ Text de reflexió: LA TRANSFORMACIÓ MISSIONERA DE L'ESGLÉSIA

19. L'evangelització obeeix al mandat missioner de Jesús: «Aneu i convertiu tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a observar tot el que us he manat» (Mt 28,19-20). En aquests versets es presenta el moment en el qual el Ressuscitat envia els seus a predicar l'Evangeli en tot temps i per tot arreu, de manera que la fe en Ell es difongui en cada racó de la terra.

I. UNA ESGLÉSIA QUE SURT

20. En la Paraula de Déu apareix permanentment aquest dinamisme de «sortida» que Déu vol provocar en els creients. Abraham va acceptar la crida a sortir cap a una terra nova (cf. Gn 12,1-3). Moisès va escoltar la crida de Déu: «Vés, jo t'envio» (Ex 3,10), i va fer sortir el poble cap a la terra de la promesa (cf. Ex 3,17). A Jeremies li va dir: «Arreu on jo t'envii, hi aniràs» (Jr 1,7). Avui, en aquest «aneu» de Jesús, hi ha presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església, i tots som cridats a aquesta nova «sortida» missionera. Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana, però tots som invitats a acceptar aquest crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli.

21. L'alegria de l'Evangeli que omple la vida de la comunitat dels deixebles és una alegria missionera. L'experimenten els setanta-dos deixebles, que tornen de la missió plens de goig (cf. Lc 10,17). La viu Jesús, que s'estremeix de goig en l'Esperit Sant i lloa el Pare perquè la seva revelació arriba als pobres i petits (cf. Lc 10,21). La senten plens d'admiració els primers que es converteixen en escoltar predicar els Apòstols «cadascú en la seva pròpia llengua» (Ac 2,6) en la Pentecosta. Aquesta alegria és un signe que l'Evangeli ha estat anunciat i està donant fruit. Però sempre té la dinàmica de l'èxode i del do, del sortir de si mateix, del caminar i sembrar sempre novament, sempre més enllà. El Senyor diu: «Anem a un altre lloc, a predicar també en les poblacions veïnes, perquè per això he sortit» (Mc 12 1,38). Quan està sembrada la llavor en un lloc, ja no s'atura a explicar millor o per fer més signes allí, sinó que l'Esperit el mou a sortir cap a altres pobles.

22. La Paraula té en si una potencialitat que no podem predir. L'Evangeli parla d'una llavor que, un cop sembrada, creix sola també quan l'agricultor dorm (cf. Mc 4,26- 29). L'Església ha d'acceptar aquesta llibertat inabastable de la Paraula, que és eficaç a la seva manera, i de formes molt diverses que solen superar les nostres previsions i trencar els nostres esquemes.

23. La intimitat de l'Església amb Jesús és una intimitat itinerant, i la comunió «essencialment es configura com a comunió missionera». Fidel al model del Mestre, és vital que avui l'Església surti a anunciar l'Evangeli a tothom, arreu, en totes les ocasions, sense demores, sense fàstic i sense por. L'alegria de l'Evangeli és per

a tot el poble, no pot excloure ningú. Així ho anuncia l'àngel als pastors de Betlem: «No temeu, perquè us porto una Bona Notícia, una gran alegria per a tot el poble» (Lc 2,10). L'Apocalipsi es refereix a «una Bona Notícia, l'eterna, la que ell havia d'anunciar als habitants de la terra, a tota nació, família, llengua i poble» (Ap 14,6).

➤ Silenci

➤ Cant

El Poble de Déu que fa via,
travessant l'immens arenal,
fugí de cruel tirania
i ara acampa sota el cel blau,
s'acosta a la terra llunyana,
pel seu Déu promesa als antics,
on tota dissort és llevada
en un món joiós i tranquil.

**Vers tu, Terra promesa,
el Poble de Déu alça el braç.
Vers tu Terra Promesa,
adreça l'amor i la fe;
Vers tu Terra Promesa,
enmig de combats va avançant.
Vers tu, Terra Promesa. Vers tu.**

➤ Lectura

(Jm 5,7-10)

Lectura de la carta de sant Jaume

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser judicats; penseu que el jutge ja és a les portes. ¿Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

➤ Salm 146 (145)

Al·leluia!
Lloa el Senyor, ànima meva.
Lloaré el Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món.

No confieu en els poderosos,
homes incapaços de salvar.
Quan expiren, tornen a la terra
i aquell dia es desfan els seus plans.

Feliç el qui troba ajuda en el Déu de Jacob
i espera en el Senyor, el seu Déu,
que ha fet el cel, la terra i el mar,
i tot el que s'hi mou!

Ell es manté fidel per sempre,

fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor allibera els presos,
el Senyor dóna la vista als cecs,
el Senyor redreça els qui ensopeguen,
el Senyor estima els justos;

el Senyor guarda els forasters,
manté les viudes i els orfes,
però capgira els camins dels injustos.

El Senyor regna per sempre;
és el teu Déu, Sió, per tots els segles.
Al·leluia!

Glòria al Pare...

➤ Text de reflexió:

Una inajornable renovació eclesial

27. Somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial esdevingui un camí adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació. La reforma d'estructures que exigeix la conversió pastoral només pot entendre's en aquest sentit: procurar que totes elles esdevinguin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les

seves instàncies sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida i afavoreixi així la resposta positiva de tots aquells que Jesús convoca a la seva amistat. Com deia Joan Pau II als Bisbes d'Oceania, «tota renovació en el si de l'Església ha de tendir a la missió per objectiu per tal de no caure presa d'una mena d'introversió eclesial».

28. La parròquia no és una estructura caduca; precisament perquè té una gran plasticitat, pot prendre formes molt diverses que requereixen la docilitat i la creativitat missionera del Pastor i de la comunitat. Encara que certament no és l'única institució evangelitzadora, si és capaç de reformar-se i adaptar-se contínuament, continuarà essent «la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i de les seves filles». Això suposa que realment estigui en contacte amb les llars i amb la vida del poble, i no esdevingui una prolixa estructura separada de la gent o en un grup de selectes que es miren a si mateixos. La parròquia és presència eclesial al territori, àmbit de l'escolta de la Paraula, del creixement de la vida cristiana, del diàleg, de l'anunci, de la caritat generosa, de l'adoració i la celebració. A través de totes les seves activitats, la parròquia encoratja i forma els seus membres perquè siguin agents d'evangelització. És comunitat de comunitats, santuari on els assedegats beuran per continuar caminant, i centre de constant enviament missioner. Però hem de reconèixer que la crida a la revisió i renovació de les parròquies encara no ha donat suficients fruits amb vista que estiguin encara més a prop de la gent, que siguin àmbits de viva comunió i participació, i s'orientin completament a la missió.

➤ Silenci

➤ Cant

Esperem vostra vinguda:	4. Déu és prop, truca a la porta.	5. Pregonem amb alegria
No tardeu, Senyor Jesús.	Ve a escalfar-se a nostra llar.	les grandeses del Senyor,
Veniu a alliberar-nos:	Vol tastar nostra pobresa	i amb la torxa sempre encesa
No tardeu, Senyor Jesús.	i plantar-hi eternitat. (2)	esperem el seu retorn. (2)

➤ Lectura

(Rm 1,1-7)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Pau, servent de Jesucrist, cridat a ser apòstol, destinat a anunciar la Bona Nova de Déu, que ell ja havia promès pels seus profetes en les escriptures santes. Aquesta Bona Nova es refereix al seu Fill Jesucrist, Senyor nostre, el qual, pel seu llinatge humà, nasqué de David, però per l'esperit que santifica, va ser constituït Fill poderós de Déu des que va ressuscitar d'entre els morts.

Per ell he rebut el do de ser apòstol, missioner del seu nom a gent de tots els pobles, perquè siguin obedients a la fe. Entre aquests hi sou vosaltres, que Jesucrist ha cridat. Als cristians de Roma, estimats de Déu, cridats a ser-li consagrats, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, Pare nostre, i de Jesucrist, el Senyor.

➤ Salm 24 (23)

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten.	rebrà els favors del Déu que salva.
Li ha posat els fonaments als mars profunds; les bases, a les aigües abismals.	Aquest és el poble que el cerca: el poble de Jacob, que busca de veure'l.
Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? Qui pot estar-se en el seu temple sant?	Portals, alceu les llindes; engrandiu-vos, portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria!
El qui té el cor sincer i les mans sense culpa, que no confia en els déus falsos ni jura per ganes d'enganyar.	Qui és aquest rei de la glòria? És el Senyor, valent i poderós, és el Senyor, poderós en el combat.
Rebrà benediccions del Senyor,	

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria!

És el Senyor de l'univers,
és aquest el rei de la glòria.

Glòria al Pare...

Qui és aquest rei de la glòria?

➤ **Text de reflexió:**

III. DES DEL COR DE L'EVANGELI

34. Si pretenem posar-ho tot en clau missionera, això també val per al mode de comunicar el missatge. En el món d'avui, amb la velocitat de les comunicacions i la selecció interessada de continguts que realitzen els mitjans, el missatge que anunciem corre més que mai el risc d'aparèixer mutilat i reduït a alguns dels seus aspectes secundaris. D'aquí que algunes qüestions que formen part de l'ensenyament moral de l'Església quedin fora del context que els dona sentit. El problema major es produeix quan el missatge que anunciem apareix llavors identificat amb aquests aspectes secundaris que, sense deixar de ser importants, per ells mateixos no manifesten el cor del missatge de Jesucrist. Llavors convé ser realistes i no donar per suposat que els nostres interlocutors coneixen el rerefons complet del que diem o que poden connectar el nostre discurs amb el nucli essencial de l'Evangeli que li atorga sentit, bellesa i atractiu.

35. Una pastoral en clau missionera no s'obsessiona per la transmissió desarticulada d'una multitud de doctrines que s'intenta imposar a força d'insistència. Quan s'assumeix un objectiu pastoral i un estil missioner, que realment arribi a tots sense excepcions ni exclusions, l'anunci es concentra en allò essencial, que és el més bell, el més gran, el més atractiu i al mateix temps el més necessari. La proposta se simplifica, sense perdre per això profunditat i veritat, i així es torna més contundent i radiant.

36. Totes les veritats revelades procedeixen de la mateixa font divina i són cregudes amb aquesta fe, però algunes d'elles són més importants per expressar més directament el cor de l'Evangeli. En aquest nucli fonamental el que resplendeix és la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat. En aquest sentit, el Concili Vaticà II va explicar que «hi ha un ordre o "jerarquia" en les veritats en la doctrina catòlica, per raó de llur diferent nexa amb el fonament de la fe cristiana». Això val tant per als dogmes de fe com per al conjunt dels ensenyaments de l'Església, i fins i tot per a l'ensenyament moral.

37. Sant Tomàs d'Aquino ensenyava que en el missatge moral de l'Església també hi ha una jerarquia, en les virtuts i en els actes que d'elles corresponen. Allí el que compta és primer que res «la fe que es fa activa per la caritat» (Ga 5,6). Les obres d'amor al proïsme són la manifestació externa més perfecta de la gràcia interior de l'Esperit: «La cosa principal de la llei nova rau en la gràcia de l'Esperit Sant, que es manifesta en la fe que obra per l'amor». Per això explica que, quant a l'obrar exterior, la misericòrdia és la més gran de totes les virtuts: «En si mateixa la misericòrdia és la més gran de les virtuts, ja que a ella pertany bolcar-se en altres i, més encara, socórrer les seves deficiències. Això és peculiar del superior, i per això es té com propi de Déu tenir misericòrdia, en la qual resplendeix màximament la seva omnipotència».

38. És important treure les conseqüències pastorals de l'ensenyament conciliar, que recull una antiga convicció de l'Església. Primer que res cal dir que en l'anunci de l'Evangeli és necessari que hi hagi una adequada proporció. Aquesta s'adverteix en la freqüència amb la qual s'esmenten alguns temes i en els accents que es posen en la predicació. Per exemple, si un rector al llarg d'un any litúrgic parla deu vegades sobre la templança i només dues o tres vegades sobre la caritat o la justícia, es produeix una desproporció allí on les que queden ocultes són precisament aquelles virtuts que haurien d'estar més presents en la predicació i en la catequesi. El mateix passa quan es parla més de la llei que de la gràcia, més de l'Església que de Jesucrist, més del Papa que de la Paraula de Déu.

39. Així com l'organicitat entre les virtuts impedeix d'excloure'n alguna de l'ideal cristià, cap veritat no és negada. Cal no mutilar la integralitat del missatge de l'Evangeli. És més, cada veritat es comprèn millor si se la posa en relació amb l'harmoniosa totalitat del missatge cristià, i en aquest context totes les veritats tenen la seva importància i s'il·luminen les unes a les altres. Quan la predicació és fidel a l'Evangeli, es manifesta amb claredat la centralitat d'algunes veritats i queda clar que la predicació moral cristiana no és una ètica

estoica, és més que una ascesi, no és una mera filosofia pràctica ni un catàleg de pecats i errors. L'Evangelí invita primer que res a respondre al Déu amant que ens salva, reconeixent-lo en els altres i sortint de nosaltres mateixos per buscar el bé de tots. Aquesta invitació en cap circumstància no s'ha d'ofuscar! Totes les virtuts estan al servei d'aquesta resposta d'amor. Si aquesta invitació no brilla amb força i atractiu, l'edifici moral de l'Església corre el risc de convertir-se en un castell de cartes, i allí hi ha el nostre pitjor perill. Perquè no serà pròpiament l'Evangelí el que s'anuncii, sinó alguns accents doctrinals o morals que procedeixen de determinades opcions ideològiques. El missatge correrà el risc de perdre la seva frescor i deixarà de tenir «sentor d'Evangelí».

➤ Silenci

➤ Cant

<i>De vós naixerà, oh Maria,</i>	Déu ha beneït la terra santa,	Per treure'ns de mort i de tenebres,
<i>el Fill etern de Déu.</i>	deslliura el seu poble d'Israel.	com llum ens visita des del cel.

➤ Càntic de Maria (junts)

La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.	dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils.
--	--

Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.	Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res.
---	--

El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació.	Ha protegit Israel el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.
--	--

Les obres del seu braç són potents:	Glòria al Pare...
-------------------------------------	-------------------

➤ Parnostre

➤ Oració i Benedicció

Oh Déu, que d'una manera admirable creàreu la dignitat de la naturalesa humana i d'una manera encara més admirable l'heu restaurada;

Feu que participem de la divinitat d'aquell que es dignà a compartir la nostra condició humana.

Ell, que amb vós viu i regna...

➤ Cant final

1. Tota la terra espera el Salvador
i el solc obert la paraula del Senyor;
món de lluita i de penes, que vol llibertat,
reclama justícia i cerca veritat.

2. Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà "Déu amb nosaltres", i el nostre germà;
amb Ell l'esperança al món retornarà.

3. Si el pas se'ns barra, camins hem d'esbrossar,
valls i muntanyes ens cal anivellar.
Si el Senyor ve a nosaltres, anem-lo a trobar,
portals i finestres obrim de bat a bat.

4. A l'establia Jesús bé el recordem
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.